

Lébjegyzet, 1984. március 15.

"a fej lehajlik és lecsüng
a kéz"

itt ahol élünk
készülnek a körbefogó színfalak
színészként indulunk napi zsákmány után
a liános egymásközöttiségben
az égen repülőgép
s a szívben madár nyúlik el
távolságok közelednek
ahogy a torokból kibomlik
a közös álom
utazások egymás szemében
idegen kultúrák éjszakai ébrenlétben
a helyzetek sikátorai
bejárhatatlanok egyedül
keresés
egy megállapíthatatlan oldalon
felparázsluk a társ

itt ahol élünk elindul valami
idegesítően egyedül a forgatagban
az előttünk járók
hátára kényszerített táblák
használhatatlanok
az út lábunk alatt változik
az idő saját bőrünkön pereg
gyerekkori kápolnák
gyalogolnak visszafelé
duplaszáltók az éj neonfényében
kihagyhatatlan mocsok a ruhán
talán a felelősség ülteti emlékeinket
homlokráncainkba

itt élünk
ahol önmagunk értelmét
ajándékként kiolvashatjuk
a tekintetet tilkröző szemből
a nézőtéren felállított kamerák
bejátsszák a következő jelenetet
talán nem vállalod
évtizedek tapasztalataiból
panelszabadság
játék a közöttünk növekvő farkasokkal
rácsozatokban hősök izmaiból tenyésztett példák
könyörtelen hallucináció
a fülben és a szemben
a kettéhasított arc egyik felén
a folytonosság mesedélutánja
a másikon a rendszert teremtő vágy
tisztulási rítusok
gondolataink határokon erednek
s ott buknak magányos habokként a feledésbe
elúsznak a bizonyítékok

itt rajtunk kívül senki nem tudna élni
a föld más-más részén gyártott óráink
provokatívan eltérnek a helyi időtől
igy lódul előre a sikátor amorf tömege
a vállakra támaszkodó kéz
segítségével kiemelkedő homlokon
a hatalom bizonytalansága
döntő pillanatokban a plánon senki
hiánykompozíciók
öngyilkosbátorság
kilépés a sarokból
valahol hisztérikusan felparázsluk a társ
színpaddeszkek sikoltanak
nyitott szemmel kényszerülsz a székbe

itt rajtad kívül csak mi vagyunk
szigeteink közé
révkalauzként
beúszik az előadás
szembefordulás a falra
akasztott tükörrel
most:

Kurdi Fehér János

